

at vi i mangfoldige Stykker kunne stille os udenfor den almindelige Udvikling. Man lader haant om, hvad der er Tilfældet i andre Lande; man siger os: Lader os ikke tale om det, lader os se paa os selv, se paa, hvad der rigtigt egner sig for den danske Land! Den samme ærede Taler vilde gjøre det til noget saa overmaade Ukyldigt med disse færegne Fonds. Han sagde: Herre Gud (E. H. Nielsen: Nei, det sagde jeg ikke). Na, maafte ikke „Herre Gud“; men saa sagde han: Hvad betyder det dog, om Finantsministeren eller Kultusministeren er Kassefører for disse Midler. Nei, dersom det var det Hæle, om Finantsministeren eller Kultusministeren skulde være Kassefører for disse Midler, saa har det ærede Medlem fuldkommen Ret, saa betyder det faare Vid. Men det er ikke dette, hvorom Tælen er. Tælen er, om disse Midler enten skulle bestaa som færegne Fonds, som vi anse os for uberettigede til at angribe, eller om de skulle indbrages i den almindelige Statskasse paa en saadan Maade, at vi en Sjøn Morgen kunne vaagne og se dem forsvundne. — Til Slutning skal jeg endnu kun tilføje, at naar det af Ordføreren er blevet udtalt, at Regjeringen i dette Spørgsmaal som i alle andre støtter sig til Mindretallet her i Salen, saa vil jeg spørge: Hvad er Grunden hertil? Hvor ligger Grunden til, at Regjeringen støtter sig til Mindretallet? Deri, at Flertallet driver en systematisk Opposition. Dette er Grunden. Fordi Flertallet i sin Opposition ikke ser paa Sagerne (Stemmer: Jo!). Jeg skal kalde tilbage i de Herrers Grindring, hvad der passerede ifjor ved Forvarsretens Behandling. Da blev det udtrykkelig sagt, at det var aldeles uden Hensyn til Salen, men fordi man havde den . . . (E. H. Nielsen: Det sagde Flertallets Ordfører ikke). Jo, det sagde Flertallets Ordfører, og dette skal efter Flertallets Theori betyde det Samme som Flertallet. Nei, naar de Herrer ville se paa Sagerne og frafalde deres systematiske Opposition, naar de ville give et Bevis for, at det er dem om Sagerne alene at gjøre, saa kunne de føre deres Opposition paa det principielle Standpunkt.

Minestad: Jeg tror heller ikke, at den ærede Minister egentlig behøver at føre noget længere Forvar for, at han holder sig til Mindretallet paa forskjellige Punkter, thi naar Ministeren foreslaar forskjellige Ting, og Flertallet her foreslaar at forkaste eller negte dem, og Mindretallet derimod foreslaar at indpømme dem, kan det vistnok ikke anses for unaturligt eller uforstaaeligt, men tværtimod for menneskelig, at Ministeren holder sig til Mindretallet. Uagtet det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) allerede har taget til Gjemme med de, som det forekommer mig, temmelig ringeagtende og efter min Opfattelse ikke aldeles tilhørlige Ytringer, som det ærede Medlem for Aarhus Amts

1ste Valgkreds (Winther) tillod sig overfor de juridiske Fakultets Medlemmer eller nogle af dets Professore, og hvori han fremhævede som et særegeligt Vidnesbyrd om den ringe Forbindelse, der var mellem Universitetet og Folket eller dem, som skulde være Tilhørere, det ringe Liv, som var paa Universitetet, at nogle af Professorene skulde have en overmaade ringe Tilhørekreds, saa skal jeg dog ogsaa fremsette den Paastand, at de nuværende Medlemmer af det juridiske Fakultet ere en Samling af virkelig ypperlige Videnskabsmand, og at man sjældent heri Landet — og maafte selv i større Kulturlande — har set en saa rig Virksomhed for Udvikling af Studiet og en saadan Kamp mod Stillesaaen paa dette Gebet, en saa livlig, virksom og frugtbar Udvikling. Det er Noget, jeg tror at fiende ligesaa nøie som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, og saa ofte det ærede Medlem fremkommer med saadanne Ytringer, vil jeg ikke tilbageholde min Dom, som jeg har Lov til at sette mod hans. At der kan være et enkelt Tilfælde, hvor en Professor har saa Tilhørere, kan gjerne være; det kan maafte have været daarlighet Veir den Dag; men at de nuværende juridiske Professorens Forelæsninger ikke skulde følges af de Studerende med Interesse og Liv, er Noget, som jeg paa det Bestemteste maa benegte. Den hele Uvillie har jo vistnok væsentlig sin Grund i en enkelt Mand's Udtalelser om et enkelt Punkt, som er kommet til det ærede Medlems og afskillige af hans Meningsfællers Rundskab, og som har foraarsaget dem saa mange sjonløse Nætter og urolige Timer. Men naar det ærede Medlem dertil sagde, at denne Mand havde skrevet Bøger, hvori han udviklede, at vor Forsatning ikke havde den Betydning, som vi hidtil havde antaget, og navnlig som Bevis derfor anførte, at han havde udtalt sig for Tilstedeligheden af provisoriske Finantslove, maa jeg dog tillade mig at gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at han vistnok tager feil deri. Thi det ærede Medlem og hans Meningsfællere hævdede jo netop i sin Tid, at Forsatningen tilstede Udstedelsen af provisoriske Finantslove. Det ærede Medlem var netop meget virksomt for at støtte den Regjering, som udstedte en provisorisk Finantslov, mod de Angreb, som skete paa den, og det ærede Medlem har derfor vistnok ikke hørt til dem, der hidtil have levet i den Antagelse, at Forsatningen ikke tilstede Udstedelsen af provisoriske Finantslove. De Herrer vare dengang meget virksomme for at forhindre Udtalelser, der fremkom andetteds fra, mod det Skridt, som det Ørstedste Ministerium dengang havde gjort, og det er Noget, som ogsaa senere afskillige fremtrædende Medlemmer af dette Parti — jeg nævner ikke den Paagaaldende, fordi han for Diebliffet staar udenfor Diskussionen — netop har hævdede, at vor hele Udvikling, vor Pragis havde hjemilet provisoriske Finantslove. Jeg udtaler mig iøvrigt ikke om dette Spørgsmaal,